

תת"ע 5192/06/15 - מדינת ישראל נגד טטיאנה ריבליניק

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5192-06-15 מדינת ישראל נ' ריבליניק טטיאנה
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טטיאנה ריבליניק

הנאשמים

הכרעת דין

1. ביום 14.6.15 נרשמה לנאשמת הזמנה לדין שעניינה אי עצירת רכבה לפני מסילת ברזל שעה שניתן אות - בדמות עדשות מהבהבות - על התקרבות רכבת. הנאשמת כפרה במיוחס לה וטענה כי חצתה את הרמזור הראשון בכיוון נסיעתה בחסות אור ירוק ורק כאשר עלתה עם רכבה על פסי הרכבת החלו העדשות להבהב כך שלא ניתן היה לעצור את הרכב לפני מסילת הברזל.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו שני עדי תביעה. השוטר נאג'ם האדי (להלן: **השוטר**) והמתנדב מר שמעון מילר (להלן: **המתנדב**) עמדו על אחד משני צדי פסי הברזל. המתנדב עמד מזרחית לפסי הברזל ואילו השוטר עמד ממערב להם. אין חולק כי כיוון הנסיעה של הנאשמת היה ממזרח למערב. השוטר ציין בת'3 כי בעת שהיה כ-30 מ' מערבית לפסי הרכבת שמע את צלצול הפעמון והבהוב העדשות. הוא הפנה מבטו מזרחה וראה את רכב הנאשמת מגיע, נכנס למפגש עם פסי הברזל וחוצה אותם בעוד הפעמון מצלצל והעדשות מהבהבות. השוטר ציין כי במקום שני רמזורים. הראשון, עליון, רחוק ממפגש פסי הרכבת (להלן: **הרמזור הראשון**) ואילו השני הנמוך יותר נמצא סמוך יותר למפגש עם פסי הרכבת (להלן: **הרמזור השני**). רמזורים אלה מסונכרנים ביניהם ותפקידם הוא למנוע מנהגים מלחצות את פסי הרכבת בעת הישמע אות על התקרבות רכבת. השוטר הבהיר בעדותו כי "**הנאשמת הייתה עוד לפני פסי הברזל כשהאורות דלקו והמחסום לא ירד ואז היא חצתה**" (ע' 5 ש' 9-10). גם המתנדב הבהיר כי הביט בעדשות ושמע את הפעמון בעת שהביט לנתיב השמאלי והבחין ברכב הנאשמת ממשיך בנסיעה וחוצה את פסי הברזל. המתנדב הבהיר בעדותו כי "**הנאשמת הייתה עוד לפני פסי הברזל כשהאורות דלקו והמחסום לא ירד ואז היא חצתה**" (ע' 5 ש' 9-10).

3. הנאשמת העידה וטענה כי חצתה את הרמזור הראשון בחסות אור ירוק. בעת שהתקרבה למפגש פסי הרכבת ועלתה על המסילה החלו העדשות להבהב ואז נאלצה להגביר מהירות נסיעתה מחשש לתאונה. בחקירה נגדית נשאלה

הנאשמת בנוגע למופע הרמזור השני בעת שחלפה על פניו בדרך למפגש פסי הרכבת והשיבה כי אינה זוכרת מה היה מופע זה ("אני לא זוכרת. נכנסתי כשהראשון העליין היה ירוק.." (ע' 9 ש' 23). הנאשמת ציינה אמנם בעדותה כי המופע ברמזור השני לא היה אדום אך לא נתנה על הסבר הגיוני לטענה זו בשים לב לכך שאינה זוכרת (ע' 10 ש' 1).

דין והכרעה

לאחר ששקלתי את העדויות שבאו בפני מצאתי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל הרובץ לפתחה להוכיח במידת ההוכחה הנדרשת את ביצוע העבירה נשוא ההזמנה לדין.

4. כאמור, הן השוטר והן המתנדב ציינו במפורש כי הבחינו ברכבה של הנאשמת מתקרב למפגש פסי הרכבת בעת הבהוב העדשות וחוצה את הפסים תוך הבהוב העדשות. בחקירה נגדית הבהיר השוטר "את מתקרבת למפגש ממזרח למערב תוך כדי הבהוב נכנסת לתוך המפגש חלפת אותו בהמשך נעצרת על ידי מרחק 30 מ' מהמפגש" (ע' 8 ש' 25-26; ההדגשות אינן במקור).

חשוב לציין כי כבר בפתח דיון ההוכחות הועמדה הנאשמת, שלא הייתה מיוצגת, על חובתה לחקור בחקירה נגדית את עדי התביעה בכל נקודה השנויה מבחינתה במחלוקת ואת משמעותה של הימנעות זו. המתנדבת, מסיבות השמורות עמה, נמנעה מלחקור את השוטר והמתנדב לגבי טענתם כי הבהוב העדשות החל עוד לפני שרכבה של הנאשמת עלה על פסי הרכבת. בנסיבות אלה אני סבור כי יש לתת משקל מלא לגרסת עדי התביעה אשר לא זו בלבד שלא נסתרה אלא שעדויות השוטר והמתנדב תומכות ומשתלבות זו בזו.

5. לעומת גרסתם העקבית של השוטר והמתנדב בעניין נסיבות האירוע, אותה מצאתי לקבל כאמור, הציגה הנאשמת גרסה המקשה לתת בה אימון. הנאשמת טענה שוב ושוב כי חצתה את הרמזור הראשון במופע ירוק ולטענה זו אני מאמין. ואולם, כיוון שעל פי עדות השוטר מופעי הרמזור הראשון והשני מסונכרנים ותפקיד שניהם למנוע כניסה למפגש פסי הרכבת בעת שקיים אות על התקרבות רכבת, קיימת חשיבות מכרעת דווקא ליכולת הנאשמת להבחין במופע הרמזור השני הקרוב יותר למפגש מסילת הברזל ולפעול בהתאם להוריותיו בו על מנת להימנע מביצוע העבירה. הנאשמת כאמור עמדה על דעתה כי חצתה את הרמזור הראשון בחסות אור ירוק אך "לא זכרה" את מופע הרמזור השני. הנאשמת לא הייתה יכולה לשלול באופן מנומק להבדיל מטענה בעלמא, אפשרות כי בעת שקרבה למפגש עם מסילת הרכבת התחלף המופע ברמזור השני מירוק לכתום או לאדום ("אני לא זוכרת. נכנסתי כשהראשון העליין היה ירוק" ע' 9 ש' 23)). מכיוון שקיימים מטרים ספורים בין הרמזור השני לבין מפגש פסי הרכבת על פי מדידה שערכה הנאשמת עצמה (1/1) יוצא שאין לנאשמת גרסה עובדתית ברורה וסדורה הסותרת או לכל הפחות מטילה ספק בגרסת עדי התביעה שהבחינו ברכבה נכנס למפגש וחוצה אותו בעת הבהוב העדשות. אוסיף, כי מתקשה אני להאמין כי הנאשמת אשר זכרה באופן מושלם, גם בתגובתה לשוטר בת/3, את מופע הרמזור הראשון "שכחה" באורח פלא את מופע הרמזור השני, הקרוב יותר למסילת הרכבת, והחשוב יותר מבחינת הנהג לצורך מניעת כניסה למפגש פסי הרכבת בעת קיומו של אות על התקרבות רכבת.

6. נוכח כל האמור מצאתי לתת אמון בגרסת עדי התביעה ולא מצאתי כי יש בגרסת הנאשמת, נוכח כל הטעמים דלעיל, כדי להטיל ספק בגרסה זו. לפיכך מצאתי להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בהזמנה לדין.

ניתנה היום, 13 13 יוני 2016, במעמד הצדדים